

Cikli I programeve: “PERMES BIBLES”

Emisioni nr 1076 Zbulesa 5

Në studimin tonë nga kapitulli i parë i librit të Zbulesës, kemi parë deri tani vargjet 1-13. Përmendëm tre shërbesa të përcaktuara të Zotit Jezus.

E para, është ndërmjetësimi. Ai është Kryepriifti ynë.

Ai qëndron sot në altarin e artë në qiell, ku rron përgjithmonë për të ndërmjetësuar për ne (shih Heb. 7:25). Kjo pjesë e shërbesës së Tij na pëlqen shumë. Është e mrekullueshme!

E dyta, ne kemi ndërhyrjen e Krishtit. Ai del jashtë Vendit të Shenjtë dhe shkon tek legëni për të larë këmbët e atyre që janë të Tijët. Ai lan ata që kanë rrëfyer mëkatet e tyre. Të krishterët kanë mëkate dhe ato mëkate duhet të rrëfohen në mënyrë që të kenë miqësi me Të. “Po t’i rrëfejme mëkatet tona, ai është besnik dhe i drejtë që të na falë mëkatet dhe të na pastrojë nga çdo paudhësi.” (1 Gjon. 1:9). Ai sot ka ngjeshur në brez një peshqir dhe ka marrë legënin. Jezusi ndërhyr për ne sot.

(1 Gjon. 2:1). Krishti është avokati ynë. Kjo do të thotë se Ai është në anën tonë duke na mbrojtur kur akuzohemi dhe satani është akuzuesi i vëllezërve.

E treta që është edhe nuk është shumë e njohur është shërbesa e inspektimit. Ajo përmendet në kapitullin e parë të Zbulesës dhe mendoj se është një nga arsyet se përse njihet shumë pak.

Tek Gjoni 15 na thuhet se Ai krasit degët e besimtarëve që ata të sjellin më shumë frut. Një nga arsyet se përse Ai lejon që të kalojmë disa sprova këtu në tokë, është që të marrë sa më shumë fruta nga degët tona, ose që ta bëjë dritën tonë të shkëlqejë më shumë. Ai është Personi që hedh vajin, i cili simbolizon Frymën e Shenjtë. Të dashur miq, Jezus Krishti është Kreu i kishës. Ai është Personi që dërgoi Frymën e Shenjtë në botë. Ai tha se kur të vijë Fryma e Shenjtë, do të bëjë disa gjëra. Fryma e Shenjtë po bën të gjitha gjërat që e ka dërguar Zoti Jezus të bëjë. Krishti është Kreu i kishës.

“Dhe kryet e tij dhe flokët e tij ishin të bardhë si lesh i bardhë, si bora, dhe sytë e tij e ngjanin një flake zjarri.

Dhe këmbët e tij ngjanin me bronz të kulluar, si të skuqur në furrë dhe zëri i tij si zë shumë ujërash.” [Zbl. 1:14-15].

Shprehja “kryet e tij dhe flokët e tij ishin të bardhë si lesh i bardhë, si bora” i referohet ekzistencës së Tij të përjetshme. Ai është i Lashti i Ditëve (shih Dan. 7:9).

Shprehja “sytë e tij i ngjanin një flake zjarri” simbolizon mprehtësinë e Tij depërtuese dhe njohurinë e dëshmisë okulare të gjithë jetës së kishës. Ai di gjithcka për ty. Ai di gjithcka për mua. Ai ulet mbi kutinë e thesarit dhe sheh sesa japin njerëzit. Të dielën e kaluar, Ai të pa kur dhe ofertën. Me siguri, nuk e menduat se dikush e dinte se sa dhatë, apo jo? Sytë e Tij u ndeshën me sytë e Simon Pjetrit pasi ai e kishte mohuar. Pasi ndodhi kjo, Pjetri doli jashtë dhe qau. Ah sikur vetëm t’i shihnim sytë e Shpëtimtarit tonë sot! Të dashur miq, Ai po na shikon.

Shprehja “këmbët e tij ngjanin me bronz të kulluar”, ose me bronz të ilustruar simbolizon gjykimin. Altari i bronxtë jashtë tabernakullit përfaqson veprën e Krishtit këtu në tokë kur vdiq në kryq. Pikërisht atje, Ai mbarti gjykimin tonë për mëkatin. Ndërsa tani, Ai po gjykon të Tijët.

Zemra njerëzore nuk i duron dot kritikën.

Natyra njerëzore rebelohet kundër gjykimit që bie mbi të. Njeriut i pëlqen t’i dorëzohen një grupi rregullash të cilat mund t’i mbajë. Kjo është arsyeja se pse të krishterët bëjnë shumë kurse studimi dhe duan të ndjekin një numër të caktuar rregullash. Ata nuk duan të jetojnë me anë të hirit. Të krishterëve mund t’i japësh disa rregulla që t’i mbajnë dhe do të ndihen shumë të lumtur. Gjithsesi, rezultati është një grup të krishterësh të fashuar. Ata vendosin një fasho këtu, një fasho atje dhe mendojnë se kaq mjafton për të shëruar një këmbë të thyer. Pse?

Natyra njerëzore e një personi do të gërhasë si një mace kur lajkatohet, por do të tërbohet si një ferrëgjatë (lloj iriqi që e ka shpinën me gjemba të fortë e të gjatë) kur përmendet një punë që nuk është arritur të bëhet. Kjo është arsyeja pse pozita aktuale e Krishtit dhe puna e Tij bashkëkohore e inspektimit lihen pas dore nga kisha. Ai ka pozitën e një Gjyqtari në kishë dhe nuk mund t’i bëhen lajka. Ai nuk i injoron gjërat që sheh. Ai nuk i mbyll sytë e Tij para mëkatit, apo shkeljeve. Detyrimi i Tij i vazhdueshëm dhe urdhri për të Vetët është “Pendohuni!” Këtë do ta shohim, ndërsa ecim më tej në librin e Zbulesës. Ai i thotë kishës së Tij: “Ndrysho, ose unë do të vij dhe do ta heq shandanin tënd!” (shih Zbl. 2:5). Kisha është përpëlitur nën

këtë padi për vite të tëra dhe vazhdon të veprojë kështu. Ky është rezultati i zemërimit të natyrshëm, që është në zemrën e besimtarëve të vakët. Kisha në Laodice i kushtonte shumë pak vëmendje fjalëve të Krishtit. Dikush ka thënë: “Ja një Njeri në lavdi, por kisha nuk arrin ta shohë.”

“zëri i Tij si zë shumë ujërash” – ky është zëri i autoritetit, zëri që thirri këtë univers në ekzistencë, zëri që do të ngrejë të Vetët nga varri, zëri që do të nxjerrë të Vetët nga bota për të qenë përgjithmonë me Të.

Të gjitha këto figura letrare i shtojnë pamjes së Krishtit si Kryeprifti ynë, hetimin dhe gjykimin e kishës së Tij. Kini parasysh Kryepriftin tuaj. Fryma e Zotit do t’ju ndihmojë ta shihni në të gjithë bukurinë dhe lavdinë e Tij. Ai është i mahnitshëm!

“Dhe kishte në dorën e tij të djathtë shtatë yje dhe nga goja e tij dilte një shpatë e mprehtë, me dy tehe, dhe fytyra e tij si dielli që ndrin me forcën e tij.” [Zbl. 1:16].

Shprehja “kishte në dorën e tij të djathtë shtatë yje” do të thotë se Ai kontrollon gjithë këtë univers.

“nga goja e tij dilte një shpatë e mprehtë, me dy tehe”. Një herë, dikush më pyeti: “A mendon se nga goja e Tij del me të vërtetë një shpatë me dy tehe?” Sigurisht që jo! Shkrimi na tregon se shpata përfaqson Fjalën e Tij. Tek Hebrenjtë 4:12 lexojmë: “Sepse fjala e Perëndisë është e gjallë dhe vepruese, më e mprehtë se çdo shpatë me dy tehe dhe depërton deri në ndarjen e shpirtit dhe të frymës, të nyjeve dhe të palcave, dhe është në gjendje të gjykojë mendimet dhe dëshirat e zemrës.” Perëndia gjykon me anë të Fjalës së Tij sot. Miqtë e mi, kur Zoti flet për Fjalën, do të bënit mirë të uleshit dhe të mbanit shënim, sepse e ka seriozisht.

“fytyra e tij si dielli që ndrin me forcën e tij” Ne nuk arrijmë ta shohim dot diellin. A mos vallë mendoni se do të jeni në gjendje të shikoni Krijuesin që ka bërë diellin, Krishtin e Lavdëruar? Oh, sa i mrekullueshëm është Ai!

“Dhe kur e pashë, rashë para këmbëve të tij si i vdekur. Dhe ai vuri dorën e tij të djathtë mbi mua, duke më thënë: “Mos u tremb! Unë jam i pari dhe i fundit.” [Zbl. 1:17].

Gjoni është dishepulli që kishte afërsi të madhe me Krishtin në tokë. Ai është njeriu që u mbështet në gjoksin e Tij në dhomën e sipërme. Gjoni ishte shumë afër Zotit Jezus – në fakt në një rast, nuk nguroi aspak ta qortonte. Por, kur e pa Krishtin e lavdëruar në ishullin e Patmosit, nuk shkoi tek për t’i rrahur shpatullat, apo për t’i dhënë dorën. Madje, as nuk u përpoq të fillonte ndonjë bisedë. Ai ra në këmbët e Tij si i vdekur. Efekti i vegimit mbi Gjonin ishte i jashtëzakonshëm.

Të dashur miq, duke e ditur që Gjoni reagoi në këtë mënyrë, mund të jemi të sigurtë që kur të shkojmë në prezencën e Zotit Jezus, nuk do t’i afrohem dot në mënyrë familjare. Përkundrazi do të biem si të vdekur në këmbët e Tij. Ai është sot Krishti i lavdëruar. Më lejoni t’ju them se personalisht nuk më pëlqen mosrespekti i ‘Jezusit’ që shohim sot. Njerëzit flasin për Të sikur të ishte shoku i tyre i bankës. Madje nuk më pëlqen as kur dëgjoj fjalët e ndonjë kënge që thotë se Jezusi është miku i tyre. Ju mund të mendoni që unë nuk kënaqem kollaj. Keni të drejtë, është e vërtetë. Por Jezusi tha: “Ju jeni miqtë e mi, nëse bëni gjërat që ju urdhëroj.” (Gjon. 15:14). Nëse thoni se Jezusi është miku juaj, duhet të lini të kuptohet se ju i bindeni Atij. Ah sikur vetëm ta shihnim në gjithë lavdinë dhe bukurinë e Tij, atëherë nuk do ta trajtonim pa respekt.

Por, e mahnitshmja është se Ai thotë: “Mos kini frikë!”. Kjo është përsëritja e Hyjnisë drejtuar familjes njerëzore. Zoti jep katër arsye se përse nuk duhet të kemi frikë.

1. “Unë jam i pari dhe i fundit”. Këtu bëhet fjalë për anën e Tij hyjnore. Ai erdhi nga përjetësia dhe shkon në përjetësi. Psalmisti thotë: “Para se të kishin lindur malet dhe para se ti të kishe formuar tokën dhe botën, madje nga mot dhe përjetë ti je Perëndia.” (Psa. 90:2). Fjala *përjetë* do të thotë nga njëra pikë e horizontit në të shkuarën e deri në pikën tjetër të horizontit në të ardhmen, Ai është Zot. Ai është i pari për shkak se nuk kishte të tjerë para Tij dhe i fundit, sepse asnjë nuk do të vijë më pas Tij.

“dhe i gjalli; isha i vdekur, por ja, jam i gjallë në shekuj të shekujve, amen; dhe unë i kam çelësat e vdekjes e të Hadesit.”
[Zbl. 1:18].

2. “dhe i gjalli; isha i vdekur” – ose i gjalli që vdiq. Kjo simbolizon vdekjen dhe ringjalljen e Tij shpenguese. Shumë prej nesh kanë një kompleks faji. Ne kemi frikë se dikush do të drejtojë gishtin

nga ne dhe do të thotë “Fajtor. Ti je fajtor.” Sigurisht që ne jemi fajtorë, por Pali e trajton këtë çështje tek Romakët 8:34, ku thotë: “Kush është ai që do t’i dënojë? Krishti është ai që vdiq, po për më tepër ai u ringjall; ai është në të djathtë të Perëndisë dhe ndërmjetëson për ne.”

Kush do t’ju dënojë ju? Pali thotë: “Kush është ai që do t’i dënojë? Krishti është ai që vdiq”. A shihni gabime tek unë? A mendoni që jam një mëkatar i madh? Dua ta dini që Krishti vdiq për mua dhe u ringjall prej së vdekurish. Ai u ngrit për shfajësimin tim dhe për të treguar se jam i falur dhe se një ditë do të shkoj në qiell. Dhe në këto momente Krishti është në anën e djathtë të Perëndisë. A s’është kjo e mrekullueshme. Ai ndërmjetëson, që do të thotë se lutet për mua. Këtë do ta shohim në arsyen tjetër të Tij:

3. “por ja, jam gjallë në shekuj të shekujve”. Kjo shprehje i referohet gjendjes së Tij aktuale. Ai jo vetëm që gjykon, por edhe ndërmjetëson për ne. Oh sa nevojë që kemi për këtë!

4. “dhe unë i kam celësat e vdekjes dhe të Hadesit”. Celësat simbolizojnë autoritetin dhe pushtetin. Jezusi ka pushtet mbi vdekjen dhe varrin në këto momente – për shkak të vdekjes dhe ringjalljes së Tij. *Hades* është fjala greke për botën e padukshme. Ajo mund t’i referohet varrit, ku vendoset trupi, ose vendit ku shkon shpirti.

Miq të mi, ne mund të ngushëllohem me faktin se Jezusi ka celësat e vdekjes. Ai është Personi që mund të na clirojë nga frika e tmerrshme e vdekjes.

NDARJA KOHORE E BRENDISË SË APOKALIPSIT

Vargjet e mëposhtme do të na japin një rend kronologjik dhe ndarje të librit të Zbulesës në tre seri kohore: të shkuarën, të tashmen dhe të ardhmen. Unë e bëra këtë ndarje në mënyrë të paarsyeshme, por ndërsa vazhdojmë më tej në këtë libër do të shohim se ajo është një ndarje e saktë.

“Shkruaj, pra, gjërat që pe, ato që janë dhe ato që do të ndodhin pas atyre.” [Zbl. 1:19].

1. ‘Shkruaj, pra gjërat që pe’. Cfarë kishte parë Gjoni deri tani? Ai kishte parë Krishtin e lavdëruar. Më lejoni t’ju kujtoj se ky është një libër Kristocentrik (i përqëndruar tek Krishti). Subjekti i këtij libri është Krishti i lavdëruar. Mos i fiksoni sytë tuaj tek kuajt, kupat e

zemërimin, apo bishat. Ato janë thjesht kalimtare. Kthejini sytë tek Jezus Krishti, tek Ai që ish, që është dhe që do të jetë. Ai është i njëjtë dje, sot dhe përgjithmonë. Gjoni do të shkruajë vegimin që pa për Krishtin.

2. “ato që janë”. Cilat janë gjërat që janë? Ato janë gjërat që kanë lidhje me kishën, gjërat e kishës. Ne jemi ende këtu edhe pas 2000 vjetësh. Cështjet në lidhje me kishën janë të rregjistruara në kapitujt 2-3.

3. “ato që do të ndodhin pas tyre” Ose sipas përkthimit tim: *gjërat që do të shihni pasi të ndodhin këto gjëra [meta tauta]*. Ky është programi i Jezus Krishtit. Në fillim do të shohim se kisha shkon në qiell dhe pastaj do të vëmë re gjërat që do të ndodhin në tokë pasi të jetë larguar kisha. Ky program i Krishtit mbulohet nga kapitujt 4-22.

INTERPRETIMI I SHSTATË YJEVE DHE SHSTATË SHANDANËVE

“misterin e të shtatë yjeve që ti pe në të djathtën time, dhe të shtatë shandanëve prej ari. Të shtatë yjet janë engjëjt e shtatë kishave, dhe të shtatë shandanët që pe janë shtatë kishat.”
[Zbl. 1:20].

Sic e shihni, Gjoni na thotë qartë se kur përdor simbole na ndihmon të kuptojmë edhe se çfarë duan të thonë ato. Në rastin e kundërt, ai nuk po përdor një gjuhë simbolike, por po flet për gjëra të vërteta.

“Misterin e shtatë yjeve ... dhe të shtatë shandanëve”. Një mister në Shkrim konsiderohet një sekret i shenjtë, që nuk është zbuluar më parë. Ky mister nuk ishte zbuluar para se t’i jepej Gjoni. Në fakt, ka lidhje vecanërisht me gjërat që pa Gjoni. Ai është i vetmi që ka parë Krishtin e lavdëruar. Ju mund të pyesni: “A nuk e kishte parë Pali Krishtin e lavdëruar?” Mirë le të shohim çfarë pa Pali? Ai tha se pa “një dritë nga qielli, që shkëlqente më shumë se dielli ...” (Vep. 26:13). Unë nuk mund ta shoh dot diellin dhe mendoj se Pali nuk e ka parë Krishtin në të gjithë lavdinë e Tij, megjithatë e dinte që Ai ishte atje. Madje ai shkëlqim e verboi për disa ditë. Prandaj, Gjoni ishte i pari që pa Krishtin e lavdëruar.

“Shtatë yjet” identifikohen me “shtatë engjëj”. Yjet përfaqsojnë autoritetet. Tek Juda, vargu 13, femohuesit quhen yje të këputur. Fjala *engjëll* fjalë për fjalë do të thotë “lajmëtar” dhe mund të jetë, ose

qenie njerëzore, ose qenie engjëjlore. Kjo mund t'i referohet një lajmëtari të ushtrisë engjëjlore në qiell, ose një sunduesi, apo mësuesi të një kisha në tokë. Më pëlqen të mendoj se kjo i referohet pastorëve lokalë të shtatë kishave që do të shohim në dy kapitujt vijues. Më pëlqen të dëgjoj që një pastor quhet engjëll, sepse ndonjëherë atyre u vihen lloj-lloj emrash. Pra, nëse nuk e keni problem unë mbështes këtë lloj interpretimi.

“shtatë shandanët që pe janë shtatë kishat” Sic do ta shohim edhe më poshtë, këta shandanë përfaqsojnë shtatë kishat e Azisë. Dhe këto shtatë kisha, përfaqsojnë kishën si të tërë, kishën si trupin e Krishtit.

Këtu i ka ardhur fundi studimit të kapitullit të parë të librit të zbulësës. Do ta vijojmë programin tonë me një hyrje të studimit të kapitullit të dytë të cilin do ta shohim me hollësi në programin tonë të herës së ardhshme.

Kapitulli 2

Tema: Kisha në botë

Efesi nuk ishte vetëm një qytet i bukur, por edhe qyteti kryesor i provincës së Azisë. Quhej “Krenaria premtuese e Azisë”. Pliny e quajti atë “Drita e Azisë”. Efesi ishte një qendër fetare dhe tregtare e të gjithë zonës që ndikonte si Lindjen, ashtu edhe Perëndimin – e Azisë dhe Evropës. Kur zbriti në portin e Efesit, Pali vuri re se bulevardi i skelës ishte i gjithi i veshur me mermer të bardhë. Ndërsa u drejtua për në qendrën e qytetit, pa lloj lloj ndërtesash të bukura, tempuj dhe dyqane dhuratash. Në krahun e tij të djathtë ndodhej një treg i madh dhe para tij, në anë të malit një teatër me 20 mijë vende për spektatorë. Në të majtë të tij ishte amfiteatri i madh, që mund të nxinte mbi njëqind mijë vetë. Ndonjëherë në Efes mblidheshin një deri në dy milion njerëz. Pikërisht në këtë vend, Pali pati shërbesën e tij më të madhe dhe më vonë Gjoni u bë pastor.

Ky qytet, në fillim ishte ndërtuar rreth tempullit të Dianës nga Anatolianët, që adhuronin Dianën. Tempulli i parë ishte i përbërë nga një strukturë druri, i ndërtuar në një vend të ulët shumë afër oqeanit – në fakt, ujërat e preknin atë. Po, kështu në kohën e shirave lumenjtë Cayster dhe Maeander sillnin aq shumë baltë, sa që në kohën e Aleksandrit të Madh, i gjithë tempulli ishte mbushur plot. Në asnjë vend nuk kam parë aq shumë llum sa në atë luginë. Vetë lumi është si

një supë e trashë, sepse mbart shumë depozita dheu. Kur Aleksandri i Madh pushtoi atë qytet (meqënëse ra fjala tempulli u dogj në natën që lindi Aleksandri), ai ia dorëzoi një prej gjeneralëve të tij, Lysimachusit. Për shkak se po vinte llumi dhe porti po mbushej, Lysimachus i zhvendosi njerëzit në një vend më të lartë dhe pikërisht atje mund të shihen rrënojat e atij qyteti sot. Ai është qyteti ku shkoi Pali.

Në anë të tempullit të vjetër, mbi atë vend të ulët mocalor u hodh një themel me qymyr druri dhe lëkurësh dhe Aleksandri i Madh filloi ndërtimin e tempullit të ri të Dianës që u bë një nga mrekullitë e botës së lashtë. Ky ishte tempulli më i madh grek i ndërtuar ndonjëherë. Në të kishte njëqind kolona të jashtme të larta rreth 17 metra, nga të cilat 10 metra ishin të gdhendura me dorë. Dyert ishin prej druri selvije, kolonat dhe muret ishin prej një lloj mermeri me strukturë kristaline, ndërsa shkallët ishin gdhendur prej një bime kacavjerëse nga Qiproja. Tempulli shërbente si bankë e Azisë dhe në të depozitoheshin shuma të mëdha parash. Ai ishte një galeri arti që shfaqte kryeveprat e Praxitelit, Phidias, Scopas dhe Polycletusit. Piktura e famshme e Aleksandrit nga Apelli ndodhej atje gjithashtu. Pas një perdeje me ngjyrë të purpurt ndodhej imazhi i fëlliqur dhe mizor i Dianës, perëndeshës së pjellorisë. Ajo kishte shumë gjokse, mbante një kopace në një dorë dhe një sfurk tridhëmbësh në dorën tjetër. Shprehja “E madhe është Diana e Efesianëve” mund të zëvendësohet fare mirë me shprehjen “E lemerisshme është Diana e Efesianëve.” Diana ishte idhulli më i shenjtë i paganizmit. Tempulli i saj ishte katër herë më i madh se Panteoni në Athinë, dhe u shkatërrua nga Gotët në vitin 256 pas Krishtit. Sigurisht që ai ekzistonte në kohën e Palit. Nëse doni të shihni dicka nga madhështia e atij vendi shkoni në Stamboll, në Hagia Sophia. Justiniani i mori ato kolona të bukura jeshile nga tempulli i Dianës kur ndërtoi Hagia Sophia-n. Vetëm pamja e këtyre kolonave na jep një ide për bukurinë e tempullit të Dianës. Rreth tempullit të Dianës kryheshin format më të ulta të imoralitetit. Ajo adhurohej më shumë se cdo idhull tjetër. Adhuresit jepeshin pas riteve më të ulta fetare e pshndjellëse dhe orgjive më të papërmbajtura. Dhe me kalimin e kohës, adhurimi i Dianës në brendësi u kthye në një orgji seksuale dhe emri i saj ndryshoi nga Diana në Cybele (Sibil). Pali shkoi në Efes në udhëtimin e tij të tretë misionar për të filluar atje një shërbesë. Për dy vjet Fjala e Zotit u përhap nga shkolla e Trannus-it. Nga kjo përvojë, Pali shkroi: “sepse m`u hap një derë e madhe dhe e efektshme, dhe kundërshtarë ka shumë.” (1 Kor. 16:9). Më vonë,

Gjoni, “apostulli i dashurisë” dhe “biri i vetëtimës” erdhi në Efes si pastor. Ai u dërgua në mërgim në ishullin Patmos, dhe pasi kishte qenë për dhjetë vjet i burgosur dhe në mërgim, ai u kthye në Efes. Bazilika e Shën Gjorit që ndodhet në pikën më të lartë në atë vend, është ndërtuar mbi vendin tradicional ku është varrosur apostulli Gjon.

Ne hollësi kapitullin e dytë të librit të zbulesës do ta shohim në programin tonë të herës së ardhshme.